

БЛАГОСЛОВЕНИЯТА ОТ ТОВА ДА СИ В ХРИСТОС

Дейвид Уилкерсън
23 Август 2004

Павел казва: „Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, който в Христос ни е благословил с всяко духовно благословение в небесните места“ (Ефесяни 1:3). Павел всъщност ни казва: „Всички, които следват Исус са благословени с духовни благословения в небесни места, където е Христос.“ Какво невероятно обещание към Божия народ.

Но то си остава просто на думи, ако не знаем какви са тези духовни благословения. Как можем да се радваме на Божиите обещания, ако не ги разбираме?

Павел написа това послание „до верните в Исус Христос“ (1:1). Това са били вярващи хора, сигурни в спасението си. Ефесяните били добре обучени в Евангелието на Исус Христос и надеждата за вечен живот. Те са знаели кои са в Христос и били убедени в небесната си позиция в Него. Всъщност, те били основани в истината, че са направени „да седят заедно с Него в небесни места, в Христос Исус“ (2:6).

Тези „верни хора“ са разбирали напълно, че „Бог... Го възкреси от мъртвите и Го сложи да седне от дясната си страна на небесата“ (1:20). Те знаели, че са избрани от Бог от „преди основаването на света, за да бъдем свети и без недостатък пред Него в любов“ (1:4). Те знаели, че са били „осиновени за Него чрез Исус Христос“ (1:5). Бог ги беше въвел в семейството Си, защото, когато са чули словото на истината, те са му повярвали.

Ефеските вярващи са били наистина благословени хора. Те се наслаждавали в изкуплението си чрез Христовата кръв, познавайки великите духовни благословения от това да са ти простени греховете. Всъщност, те знаели толкова много за богатствата на Божията благодат, че повечето от тях можели да учат други хора. Ако срещнали гладни за Бог хора, те можели да им покажат славата на Кръста. Можели да поучават за Божията милост и любов, за светостта Му, за това да ходиш безукорно пред Него. Можели да говорят за Възкресението, за Божията добрина, за небето и ада, за последствията от това да живееш в грях.

Аз вярвам, че повечето от тези, които четат това послание са като онези ефесяни: верни, добре обучени вярващи. Вие познавате изкупителната сила на Евангелието на Христос. Познавате доктрината за новородението. Обучените сте добре в познанието за благодатта, като приемате победата, която идва единствено чрез вяра, а не чрез дела.

Ако това си ти, имам да ти кажа още нещо и то е, че много християни никога не са влизали в радостта, която Бог им обеща. Нека обясня.

Аз вярвам, че повечето християни, включително и служители, никога не стигат по-далеч от опрощение на грехове и надежда за бъдеща слава в небето.

Много опростени, очистени, изкупени хора живеят нещастно. Те никога нямат чувството за удовлетворение в Христос. Вместо това непрестанно са ту долу, ту горе – от духовни висини до депресивни низини. Винаги са преследвани от чувството, че „Нещо ми липсва. Просто не разбирам какво.“

Като погледна назад в живота си, аз съм изумен от всички тези посветени християни, които познавам, които никога не бяха сигурни в спасението си. Това е факт най-вече за много петдесетгодишни вярващи – благочестиви мъже и жени, служили на Бог в продължение на петдесет години. Те познаваха доктрините, истините и ученията на вярата и служеха вярно, но никога не влязоха в духовната радост, която беше на тяхно разположение в Христос.

Истината е, че е възможно да знаеш всички тези неща – за жертвата на Исус за нас, за пречистващата сила на кръвта Му, за оправданието чрез вяра – но въпреки това никога да не влезеш в пълнотата на Божиите благословения. Как може да бъде това, ще попиташ? Това е така защото много християни никога не преминават от разпнатия Спасител към възкресения Господ, който живее в слава.

В Йоан 14 глава, Исус ни казва, че е време да проумеем небесната си позиция в Него. Той обясни на учениците: „Защото Аз живея, и вие ще живеете. В онзи ден ще познаете, че Аз съм в Своя Отец, и вие в Мен, и Аз във вас“ (Йоан 14:19-20). Сега ние живеем в „онзи ден“, за който говори Исус. С две думи, ние трябва да разберем небесната си позиция в Христос.

Разбира се, повечето от нас знаем какво е мястото ни в Исус – че седим с Него в небесни места – но само като теологически факт, а не от опит. Какво имам предвид с този израз – позицията ни в Христос? Много просто – позиция е „там, където стои някой, там, където е“. Бог ни е поставил там, където сме, а то е в Христос.

В замяна на това, Христос е в Отец, седнал от дясната Му страна. Значи, ако ние сме в Христос, тогава значи всъщност седим с Исус в тронната зала, където е Той. Това означава, че сме в присъствието на Всемогъщия. За това говори Павел, когато казва, че „седим заедно с Него в небесни места в Христос Исус“ (Ефесяни 2:6).

Може да кажеш: „Но аз никога не съм се чувствал така все едно седя в небесни места. Винаги имам чувството, че съм в пустинята, измъчвам се и се тревожа. Ако това означава да си в небесни места с Христос, тогава просто не го разбирам.“ Уверявам ви, че е нормално за всички вярващи да имат периоди на изпитания. Не, фразата „в небесни места“ (1:3) не е нещо, което можете да придобиете. Това е нещо, което Бог казва за вас. Ако си в Христос, значи в очите на Отец ти седиш близо до Него, от дясната Му страна.

Истината е, че момента, в който се довериш на Исус, ти влизаш в Христос чрез вяра. Бог признава, че си в Сина Му, и че си седнал с Него в небесни места. Това не е просто някаква теологическа гледна точка, а истина, действителна позиция. И така, като предадеш волята си на Неговата, ти си в състояние да изискаш всички духовни благословения, които са твои в новата ти позиция.

Разбира се, да бъдеш в Христос не означава да напуснеш този свят. Не можеш да изфабрикуваш някоя емоция или чувство, които да те заведат в истинското небе. Не, небето е слязло при теб. Христос – Сина и Бог Отец дойдоха в сърцето ти и си направиха жилище там: „Ако Ме люби някой, ще пази словото Ми; и Моят Отец ще го възлюби, и Ние ще дойдем при него и ще направим жилище у него“ (Йоан 14:23).

Да, Исус е в рая, Човек в слава. И, да, Духът Му се движи върху цялата земя. Но Господ също живее и в теб, и в мен. Той е построил на земята храма Си, Своето обиталище. Помислете за мощното изявление на Исус по този въпрос: „Който Ме люби, ще бъде възлюбен от Моя Отец, и Аз ще го възлюбя и ще му явя Себе Си“ (14:21). „Да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в Мен и Аз в Теб, така и те да бъдат в Нас (едно)... И славата, която Ти Ми даде, Аз дадох на тях; за да бъдат едно, както и Ние сме едно: Аз в тях и Ти в Мен, за да бъдат съвършени в едно“ (17:21-23).

Погледнете още веднъж този стих. Исус всъщност казва: „Славата, която ми даде, Отче, Аз я дадох на тях.“ Тук Христос прави невероятно изявление. Той ни казва, че ни е дадена същата слава, която Отец даде на Него. Каква невероятна мисъл! Но коя е славата, която беше дадена на Христос, и която Той от своя страна даде на нас? И как се открива живота ни в тази слава?

Славата, която ни беше дадена е свободен достъп до Отец.

Славата, която ни даде Христос не е някаква атмосфера или емоция. Не, тя просто е безпрепятствения достъп до небесния ни Отец. Исус направи така, че да имаме лесен достъп до Отец, отваряйки ни вратата чрез Кръста: „Защото чрез Него и едните, и другите имаме достъп в един Дух до Отца“ (Ефесяни 2:18). Думата „достъп“ означава правото да влезеш, вход свободен, както и лесно преминаване: „В когото ние имаме дръзновение и достъп с увереност чрез вярата в Него“ (3:12).

Разбирате ли какво казва Павел тук? Чрез вяра ние имаме безпрепятствен достъп до Бог. Ние не сме като Естир от Стария Завет. Тя трябваше да чака изнервящо знак от царя преди да може да се приближи до трона. Едва след като той протегна скиптъра си, на Естир ѝ бе позволено да влезе.

За разлика от нея, ти и аз вече сме в тронната зала и имаме правото и привилегията да говорим с Царя по всяко време. Всъщност, ние можем да искаме всичко от Него: „Затова нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да получим милост и да намерим благодат, която да ни помага своевременно“ (Евреи 4:16).

Когато Христос служи на земята, Той имаше пълен достъп до Отец. Той каза: „Не мога да направя нищо от себе си. Правя само онова, което ми каже и покаже Отец“ (виж Йоан 5:19,30, 8:28). Исус не трябваше да ходи да се моли, за да склони Отец. Разбира се, Той се молеше често и усилено, но това беше заради общението с Него. В ежедневните Му дейности беше различно - без значение дали поучаваше, изцеряваше или гонеше демони, Исус през цялото време знаеше, че е в Отец, и че Отец е в Него. Той не трябваше да се „качва“ при Отец, за да разбере какво да прави. Той вече живееше в Исус и се изявяваше. А Христос винаги чуваше глас зад себе Си, който казва: „Това е пътя... това трябва да се направи...“

Днес ние имаме същото ниво достъп до Отец каквото имаше и Исус. Може да си мислиш: „Чакай малко, това е нелепо. Нима аз имам същия достъп до Отец, какъвто имаше и Исус – Твореца и Господаря на вселената?“

Не се заблуждавайте, ние трябва да се молим често и страстно като Исус. Трябва да търсим Бог, да чакаме Господ, но в ежедневието си – взаимоотношенията, семейния живот, служението си – ние не трябва да умоляваме Бог за слово на сила и посока. В нас живее самия Негов Дух и Той ни открива ума и волята на Отец. Гласът Му винаги е зад нас и казва: „Това е пътя, върви по него.“

Истината за общението ни с Христос беше тайна за църквата преди на сцената да се появи Павел.

Святият Дух използва Павел, за да разкрие тази тайна, която е: „Христос в теб – надеждата за слава.“ Разбира се, църквата е знаела за спасителната благодат, че спасението е чрез вяра, а не чрез дела. В края на краищата, те бяха служили на Исус преди да се появи Павел. Те са знаели всичко за покаянието и бяха изпитали милостта на Отец.

Но след това се появи Павел и заяви: „Покаянието и добрите дела не са достатъчни. Не е достатъчно това, че сте дошли при Христос и сте повярвали, или, че вече имате огромно духовно знание. Имате нужда от нещо повече от просто това да вярвате в Христос. Вече можете да ходите в Неговите благословения и пълнота.“ „И така, както сте приели Христос Исус, Господа, така и ходете в Него“ (Колосяни 2:6).

За какво говореше Павел? Какво искаше да каже с „ходене в Христос“? Тези вярващи не бяха ли правили това в продължение на години? С две думи, Павел казваше ясно на църквата, че те не познават пълното откровение на тези благословения. Той описваше едно различно отношение, което звучи по следния начин: „Не искам просто едно познание за спасението си. Искам да го преживея. Искам да знам какво означава да ходиш в пълнотата на Христовото спасение. Не искам само да знам, че има небе. Искам днес да имам всяко небесно благословение, което Бог е предоставил на мое разположение. Той е обещал „всяко духовно благословение“ и умря, за да ме доближи до Себе Си, където мога да се наслаждавам на тези благословения. Искам живота ми да излъчва този факт. Вече искам всяка духовна истина от небето да бъде част от ежедневието ми. Тези благословения вече не могат да останат само теологически концепции. Те трябва да се превърнат в реалност.“

Възлюбени, това не е сложно. Просто се запитай: приел ли си Исус не само като свой Спасител, но и като възцарил се Господ на небето? И приел ли си, че възцарения Господ живее в теб? Ако е така, какъв ефект има в живота ти? Какъв е резултата от това, че се будиш всяка сутрин и знаеш, че Христос не само те е спасил от грях, но и живее в теб? Какъв е резултата от това да знаеш, че Той даде живота си, за да събори стените на разделението, така че да бъде близо до теб, да те обича и да общува с теб?

На нас ни е дадено небе в душите. Да, този вкус от рая има за цел да бъде предвкусване на славата, която ни очаква. Но ни е дадено и като част от наследството, което можем да използваме сега. Нашият Спасител Исус Христос дойде да ни даде много повече от изкупление. Той дойде, за да имаме пълноценен живот всеки ден.

Това не означава, че повече няма да изпитваме болка или скръб. Всеки християнин ще продължава да се изправя пред изкушения и трудности. Но в изпитанията ни, ние можем да преливаме от благодарност поради вечната Му добрина към нас. Павел ни казва, че точно затова Бог ни е дал да седнем заедно с Христос: „За да показва през идните векове изобилните богатства на своята благодат чрез добрината си към нас в Христос Исус“ (Ефесяни 2:7).

Ето какво трябва да виждаме в ежедневието си: Бог ни е показал любящата Си, топлосърдечна добрина. Следователно, можем да се събудим и да извикаме: „Алилуя! Бог, Христос и Святия Дух искат да бъдат близо до мен.“

Още едно благословение става наше със сядането ни в небесни места.

Какво е това благословение? То е привилегията да си приет: „С която ни е дарил във Възлюбения Си (Христос)“ (Ефесяни 1:6). Гръцката дума за „дарил“ тук означава „благоволил“. Смесът е различен от този на английски, който може да се преведе като „приет за добър“. Това означава нещо поносимо, „нещо, с което мога да мина“. Случаят с думата, използвана от Павел е друг. Думата „дарил“, която той ползва се превежда като „Бог е благоволил в нас много. Ние сме много специални за Него, защото в Христос сме на мястото си.“

Виждате ли, защото Бог прие жертвата на Христос, Той вече вижда само един, обобщен човек: Христос, и онези, които са вързани за Него чрез вяра. С две думи – плътта ни е мъртва в Божиите очи. Как? Исус се справи със старата ни природа на Кръста. И така, сега, когато Бог ни погледне, Той вижда само Христос. В резултат на това ние трябва да се научим да виждаме себе си както ни вижда Бог. Това означава, че не трябва да се фокусираме само върху греховете и слабостите си, но и върху победата, която Христос спечели за нас на Кръста. Притчата за Блудния син ни дава ясна картина за приемането ни от Бог, когато ни е била дадена небесна позиция в Христос. Познавате историята: един млад мъж взе наследството от баща си и го прахоса с грешен живот. Тогава, след като фалира напълно – морално, емоционално и физически – той се сети за баща си. Беше убеден, че е загубил благоволенето му и се страхуваше, че баща му е изпълнен с гняв и омраза към него.

Преди младият мъж беше уважаван член на семейството, едно с баща си. Той беше опитал благословенията, реда и благоволенията, които идват с това да си член на бащиното му семейство. Всъщност, блудният син изобразява онези, които са се върнали към греха, които са предали жестоко Бог.

Блудният син почти умря от глад преди да си помисли да се върне у дома. Но когато най-накрая се умори от грешния си живот, той реши да се върне в бащиния си дом. Това изобразява пътя към покаянието.

Когато е напуснал дома, бащата вероятно му е казал, че винаги може да се върне. Всеки любящ баща би направил така: „Вратата ми винаги е отворена за теб и искам да помниш това след като си тръгнеш. Да знаеш, че аз съм с теб. Когато стигнеш до предела на силите си, моля те, върни се. Винаги ще бъдеш добре дошъл у дома.“ Това беше сигурен достъп – баща, който винаги е на разположение. Така че блудния син си каза: „Ще стана да отида при баща си“ (Лука 15:18). Той се възползваше от благословението на достъпа.

Този съкрушен млад мъж вече беше изпълнен със скръб поради греха си. Библията казва, че той извика: „Недостоеен съм, съгреших против небето.“ Това изобразява онези, които се покайват чрез свята скръб.

Изяснява ли ви се картината? Блудният син се беше обърнал от греха си, беше оставил света зад себе си и влизаше през отворената врата, която му беше обещал баща му. Той ходеше в покаяние и се възползваше от достъпа, но все още не знаеше дали е приет.

Колко тъжно място е това. Това беше вярващ, който ходеше правилно с Бог и наистина съжаляваше за миналите си грехове. Той беше уморен от това да носи цялата си вина, срам и осъждане, но не знаеше дали е приет от баща си. Той си мислеше: „Баща ми трябва да ми е ядосан. Той може би ме мрази за това, че прахосах всичко, което ми даде. Ще се ядоса и ще ме накаже, когато се изправя пред него.“

Блудният син трябва да е бил изтощен, мислейки за всичките начини, по които може да промени ситуацията си. Той е бил уморен до смърт заради мисълта как да се предпази от провал. Вече е имал дълъг списък от празни обещания към себе си, в които се е провалял отново и отново.

За съжаление, аз вярвам, че такова е положението с множество вярващи днес. Всъщност, Исус ни каза тази притча донякъде, за да ни отвори очите за положението ни в Него. Той набляга: „Ако сте видели Отец, значи сте видели и Мен. Аз и Отец сме едно.“

Докато блудният син се приближаваше към дома си, сигурен съм, че срещна посланици по пътя, които му казаха: „Баща ти скърби за теб. Той те нарича „изгубената овца“. Непрекъснато излиза да те търси.“ Но младият мъж вероятно е отговорил: „Знам, че баща ми е добър човек, но аз съгреших толкова много. Само ако знаехте какво направих.“

Той нямаше мир, защото не знаеше позицията си. Колко е тъжно да ти липсва небесния мир, радостта, която превъзхожда всяко знание, поради това, че не знаеш дали си приет. Както и блудния син, множество християни, които са се провалили, са убедени, че: „Не съм достоен. Бог не може да ме приеме.“

И така, какво се случи с блудния син? „И стана и отиде при баща си. А когато беше още далеч, баща му го видя, смили се и като се затича, се хвърли на врата му и го целуваше“ (Лука 15:20). Каква красива сцена. Грешния син беше опростен, прегърнат и обичан от баща си, без никакъв гняв или осъждение. Когато прие целувката от баща си, той разбра, че е приет.

Много християни смятат, че историята свършва тук: „Блудният син отново бе приет от баща си. Това не е ли най-важното?“ Ние си представяме взаимоотношенията ни с Отец по същия начин. Познаваме любящата Му целувка, милостта и опрощението Му, но взаимоотношенията ни стигат дотам. Спираме само до познанието, че Бог ни обича.

Но истината е, че все още не сме се върнали в Бащиния си дом. Не сме седнали на празненството Му. Според притчата на Исус има още много. Нашият Отец никога няма да бъде доволен докато не се зарадваме на благословенията, които идват от това, че сме приети. Той иска да седнем в дома Му, да бъдем завинаги близо до Него, да се радваме на веселието и радостта на цялото домакинство.

Всъщност Отец казва: „Нека ядем и се веселим“ (15:23). Гръцката дума за „веселим“ тук означава „да бъдеш в радостно, добро настроение“. Помислете за щастливата сцена: „Но бащата каза на слугите си: Бързо изнесете най-хубавата премяна и го облечете, сложете пръстен на ръката му и сандали на краката му; и докарайте угоеното теле и го заколете... И започнаха да се веселят... (с) песни и игри“ (15:22-25).

Забележете какво се случи тук. На блудният син не му беше казано да се измие преди да дойде на празненството. Не, баща му го приготви да влезе, като не само изчисти старите му дрехи, но му даде цял нов комплект дрехи, които представляваха новия живот. Синът може би е възразил: „Но, татко, не съм достоен“, но бащата е отговорил: „Аз не гледам на миналото ти. Радвам се, че приемаш любовта ми. Ние сме помирени и сме едно. Това е моята радост.“

Твърдиш ли, че си приет в Христос? Може би си преживял онова, което преживя и блудния син: целунат си от Отец, прегърнат с любовта Му, приет си в дома Му. Ако е така, най-вероятно вярваш: „Аз седя с Христос в небесни места.“ Ако е така, тогава къде е радостта ти? Къде е празненството на Отец в живота ти, песните, танците, веселието на сърцето?

Вероятно най-важната сцена в тази притча е последната, когато по-големия брат се връща къщи след работа. Докато тече празненството в къщата, той стои отвън и гледа през прозореца. За негова най-голяма изненада, той вижда как баща му танцува от радост заради блудния му брат.

Спомнете си, че по-възрастния брат също е приет, но притчата казва ясно, че е бил тъжен и нещастен. Защо? През всички тези години с баща си, той никога не се беше забавлявал в бащиния си дом. Никога не се беше радвал на благословенията, които баща му беше дал за него. Всъщност, накрая бащата му припомни, че благословенията са били на негово разположение през цялото време: „Синко, ти си винаги с мен и всичко мое е твое“ (Лука 15:31).

Питам те – изпитвал ли си пълното благословение от това, че си приет? Исус ясно казва, че ние сме радостта на небесния ни Баща. Той се наслаждава в нас, но ако никога не влезем в дома Му и не си почиваме в позицията си на приети от Него, ние Го лишаваме от тази радост.

Призовавам те: остави настрана греховете и земните си цели. Остави настрана всеки плътски товар, който лесно те сплита, влез вътре и заеми позицията си в Христос. Той те е призовал да влезеш в радостта от това, че си приет, и когато се събудиш утре, ще извикаш: „Алилуя, аз съм приет от Бог. Същето ми прелива от радост и благодарност.“

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2004 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Blessings of Being in Christ](#) / [Благословенията от това да си в Христос](#)